

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po poti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 19. mal. travna 1895.

List 16.

Velika noč.

Radujmo se! Gospod je vstal
Iz lastne dans moči,
Vezi je satana razdjal,
Odrešeni smo mi.
Zmagalčeva miloba
Poderla smert je v prah,
Ne more več ga groba
Objeti noč in strah.
Aleluja!

Sijaj obdaja mu telo,
In svit iz rán žari,
Učencem v srcih spet krepko
Vanj vero oživi.
Neustrašena jim duša
V spoznanji se zave.
Terpljenje kdor okuša,
Raduje zmage se.
Aleluja!

Iz zemlje nas v nebo pelja
Bridkosti polna pot.
Zastava pa nam ž nje vihra,
Jo dvigal je Gospod.
Zato mu žive slave
Zapojmo spév glasan,
Hvalimo ga v višave
Le-ta veliki dan.
Aleluja!

J. P. Belostenski.

Vstajenje.

Premagana je smert! In v slavočasti,
Glej, vzdignil se iz groba je Gospod;
Pekla sovražna moč zdaj nima več oblasti,
Rešen je človeški rod! — Aleluja!

Razlegajte se petja hvalni glasi,
Pozdravljaj Zmagovalca zemlja vsa!
Spet sreče zlati nam so prisijali časi,
Serca rãdost naj navda. — Aleluja!

O, mili naš Zveličar, ki prestat
Za zlo si naše hotel strašno smert,
Pomagaj zdaj skušnjave nam premagovati,
Da nam raj ne bo zapert. — Aleluja!

Narava vzbuja v zorni se krasoti,
Vse cvete; zeleni obeta sad;
O Jezus, daj, da v rajski se kedaj lepoti
Večna nam odprè pomlad. — Aleluja!

Saj tudi nam izide dan veseli,
V življenje novo bomo vstali vsi,
Ohrani nas, da v Tvoji slavi tamkaj peli
Večno „alelujo“ bi. — Aleluja!

J. P. Belostenski.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

10. Ako je tedaj izbran dober kerščanski
ženin, dobra kerščanska nevesta, je potrebno, da
se čas do poroke preživi sveto, primerno tako
važnemu in svetemu dejanju.

Zaročni čas preživi naj se torej v vsej ne-
dolžnosti in nikar naj se ne misli, da ta čas
opravičuje večjo prostost. Nasprotno, ravno ob
tem času treba je še toliko bolj paziti pri med-
sebojnem občeivanju in toliko bolj čuti nad seboj,
kolikor večje nevarnosti utegnejo ravno ob tem
času nastati. Zato velja za ta čas tudi v posebni
meri opomin apostola Petra: „Bodite trezni in
čujte; ker hudič, vaš zopernik, hodi okoli, kakor

rujoveč lev, ter išče, koga bi požerl: ustavljajte se mu terdni v veri.“ (I. Petr. 5, 8. 9.) Ravno z ozirom na nevarnosti tega časa zaukazuje tridentinski zbor (sess. 24. c. I.) zaročencem, „pred sprejemom duhovnikovega blagoslova ne skupaj bivati v taisti hiši.“

Dalje se spodobi, da zaročenci ob tem času še posebno premišlujejo težke dolžnosti, ki jih čakajo v zakonskem stanu. Na nje opozarjati in o njih podučiti je namen podučevanja ženinov in izpraševanja iz kerščanskega nauka. To dvojje vam torej ne sme biti morda kako breme, kateremu bi se skušali odtegniti, biti vam mora velikoveč prav resna stvar. Ker, kako se hočete posvetiti, ako svojih dolžnostij ne poznate? Kako svoje otroke versko vzgojiti, ako znabiti sami niste dovolj poučeni v kerščanskem nauku? In kako je pričakovati od vas in od vaše družine kerščansko življenje, ako se vi sami, in to v tako važnem času svojega življenja, kažete merzle in vnemarne ter opuščate priliko, da bi to, kar veste iz kerščanskega nauka, poživili in spopolnili? O koliko boljše bi zadeli dostikrat ob tem času, ko bi jemali pridno katekizem v roke, namesto da si begajo glavo in serce z vsemi mogočimi skerbmi za ženitovanje in za vso prazno nečimernost, ki naj se ob ženitovanju izkazuje. Žal, da nahajamo zlasti v tako zvanih olikanih krogih pogosto omenjene obžalovanja vredne prikazni in zlasti največjo nevednost gledé sv. vere in verskih stvari. Ta nevednost sega včasih tako daleč, da celo ne vedo tega, kar je k izveščanju neobhodno potrebno.

Zlasti pa naj ob času zaroče zaročenca pošljata vročo, ponižno molitev k gospodu Bogu, naj blagoslovi njuno zvezo, kakor je blagoslovil zvezo Adama in Eve. Ker, „ako Gospod ne zida hiše, delajo zastonj, ki jo zidajo.“ — Tedaj naj zaročenca, če mogoče, tudi večkrat prejmeta svete zakramente, ter tako pripravita svojo dušo, da se nad nju razlije toliko obilnejša milost po zakramentu sv. zakona. Potrebovala jo bodeta, prav živo potrebovala to sveto milost! Posebno tam, kjer je bilo znabiti že pred zakonom pregrešno življenje, je potrebno, da se z dobro spovedjo tem skerbneje očisti serce, da se torej še enkrat pogleda nazaj na pretekli čas ter odkritoserčno obžaluje, kar se je zagrešilo. Jaz pravim: „odkritoserčno obžaluje.“ Ni namreč tako lahko, zdaj obžalovati, kar se je prej ljubilo in delalo, znabiti dolgo časa delalo, in zato treba se je tedaj toliko resneje truditi za milost dobrega in odkritoserčnega obžalovanja.

Zakaj pa tako poudarjam dobro, vredno spoved? Zato, ker je zakon zakrament živih, in

mora torej človek biti v stanu posvečujoče milosti božje, če hoče ta zakrament vredno prejeti. Kako strašno pa je, ako kdo, kar se žalibog dogaja, nastopi svoj zakonski stan s trojnim božjim ropom, ker je namreč slabo opravil sv. spoved, nevredno sprejel sv. obhajilo in sedaj sprejme tudi še zakrament sv. zakona v stanu smertnega greha! Namesto blagoslova kliče prokletstvo božje na svojo zakonsko zvezo. Da bi pač nikdo izmed vas ne bil tako nesrečen.

11. Gledé poroke hočem le kratko omeniti, kako lepo in pomenljivo je, ako se obhaja v zvezi s poročno mašo in ako ženin in nevesta med to mašo prejmeta tudi sv. obhajilo.

Nekervava daritev sv. maše spominja jih kervave daritve na križu, kjer je daroval božji Izveličar nebeškemu Očetu svojo voljo ter je postal pokoren do smerti na križu. Tako naj darujeta tudi ženin in nevesta vsak svojo voljo ter naj se združita med seboj rekel bi v eni volji, da bosta odslej eno serce in ena duša. Eno serce in ena duša pa postaneta po skupnem sv. obhajilu tudi z ljubim Izveličarjem, in ravno pogostno združenje ž njim v najsvetejšem zakramentu naj krepí in posvečuje tudi njuno zvezo, da ostane terdna in stanovitna in da zraven posvetnega nikdar ne pozabita nebeškega.

Druga opazka zadeva posvetno praznovanje poročnega dne. Pomenljiv in svet je ta dan. Zato se ne sme onečesčevati s pijanostjo ali grešnim razveseljevanjem, in morata novoporočenca in njuni domači zlasti tudi na to paziti, da ne postane komu v izpodtiko ali sicer v škodo na duši. Pred vsem je treba pri tacihih prilikah paziti na mladino in njeno počenjanje, ker le-ta ravno ob ženitovanjskih slovesnostih zaide ne redko na pot pogube. Ne redko postanejo ženitovanja, ali boljše nekatere navade, katerih se derži možka mladina ob takih prilikah, povod drugim težkim prestopkom: pretepom in ranjenju, včasih celo uboju, da ne omenjam kletvine in zmerjanja, ki spremlja take žalostne dogodke, in sovraštva in razpertij, ki od tod nastajajo. Ne mine skoraj leto, da bi ne bilo v tem pritožb. Take reči so za poročenca žalosten spomin na njihovo svatbo, najžalostnejši pa, če je bil znabiti tudi ženin sam vanje zapleten. Ali res ni mogoče preživeti ne enega veselega dne, ki bi ne bil ob enem na razne strani tudi dan žalosti, nesreče in bridkosti, zlasti še za stariše, katerih sinovi so bili pri tem vdeleženi? Prosim vas tedaj, vi mladeniči! krotite mladeniško prešernost in varujte se čezmerne pijače; ker navadno je to dvojje krivo, da nastanejo tako žalostne stvari. Vi pa, stariši, in vi možaki, dajajte mladini pred

vsem vzgled treznosti in deržite jo v redu, kakor Bog velevala.

(Dalje nasl.)

Andrej Marija,

po milosti Božji in svete apostolske stolice

škof Kerški

častiti duhovščini in milim vernikom pozdrav, mir in blagoslov v Gospodu!

V svojem prvem pastirskem listu, v katerem sem se Vam bil predstavil kot Vaš novi pastir in škof, sem Vam nekoliko omenil o sv. hišici nazareški, v kateri se je včlovečila Beseda Božja, in katera je bila več lét prebivališče Njega, katerega ne more obseči niti nebo niti zemlja; o sveti hiši, o blagoslovljeni hiši, o hiši, kateri ni na zemlji jednake.

Ta kočica je bila prenesena na angeljskih krilih blizu nas na tersatski homec, pozneje pa v Loreto, srečno mesto, kateremu je to še danes v veliko srečo.

Opozoril sem Vas, da se je veršila 10. grudna minulega leta, šeststoletnica, odkar je bila prenesena sv. hišica v Loreto, in da se ima ta dogodek to leto z veličastno svečanostjo proslaviti.

Povedal sem Vam, kako da se bodo v tekočem letu zbirali od vseh strani sveta neštevilni božjepotniki, da vidijo tisto hišico, da ji skažejo svoje počestvenje, da poljubijo one svete zidove, med katerimi je na zemlji živel, prebival in počival naš božji Zveličar; poročal sem Vam, kako bode pobožni svet potoval v Loreto, da bode v oni hiši, v kateri je Beseda meso postala, pri sv. maši, — pri skrivnosti, kjer pride Sin Božji pod podobama kruha in vina k nam, — da ga moremo prejemati v serce tam, kjer se je včlovečil v prečisti Devici Mariji.

Ker prebivamo blizu Tersata, kamor je bila nekoč prenesena sv. hišica, rad in drage volje spolnujem dano Vam obljubo, da vam zbudam v srcih večjo ljubezen in spoštovanje do sv. hišice in sv. družine, katera je v nji stanovala, in do svetišča v Tersatu.

V ta namen premišljujemo velike čudeže, katere je delal Gospod Bog v ti hiši v Nazaretu in odkar se je taista prenesla na Tersat in v Loreto.

Mnogo imamo mest, katera so posvečena s pričujočnostjo našega Boga in Odrešenika. Vsa ta mesta so nam mila in sveta. Mil nam je hlev v Betlehemu, ker se je rodil v njem Jezus, Sin Božji. Veseli hvalimo reko Jordan, v kateri Ga je kerstil sv. Janez Kerstnik. Sveta

nam je gora Tabor, kjer je pokazal s spremenenjem apostolom žarek svoje slave in božanstva. Drag nam je vert Getzemani, kjer je naš Odrešenik molil in kervavi pot potil. Vsem sveta nam je gora Kalvarija: pobožni božjepotniki gredo napolnjeni s svetim strahom in s solzami v očeh premerijo pot na to goro, po kateri je nosil Jezus na svojih ramah težki križ, in se klanjajo onemu sv. mestu, kjer je On umerl v neizmernih bolečinah — dar ljubezni in cena našega odrešenja. Ali bolj kot vsa ta mesta blizu nam je sveta in mila siromašna hišica v Nazaretu, kjer so se dogodile največje in najvzvišenejše skrivnosti.

O nji se more dovolj dokazati, da je hiša Gospodova; On jo je odbral za svoje stanovanje; v nji je storil veliko On, kateri je vsemogočen in katerega ime je sveto. Tukaj se je dogodilo ono veliko čudo, — neoskrunjeno spočetje Bl. D. Marije. Tu je zagledala beli svet Kraljica nebes in zemlje, roža Jerihunska, Božja porodnica Marija. V ti hiši jo je častito gojila sv. Ana, predno je prišla in ostala v tempeljnu v Jeruzalemu. Tu je od Boga proslavljena Devica, zdihovala s serafinsko ljubeznijo po prihodu Njega, katerega so željno pričakovali vsi narodi. Tu jo je pozdravil angelj: Češčena, milosti polna! Tu je spregovorila ona navdihnjen besedo: Zgodi naj se mi po tvoji besedi, in v ti sveti hiši se je spolnila skrivnost vseh skrivnostij: In Beseda je meso postala.

Ta siromašna in preprosta hiša je bila stanovanje Jezusovo do njegovega tridesetega leta. Tu je živel skromno in ponižno On, čegar slavo oznanjuje nebo in zemlja. Tu se ni sramoval delati On, ki je Gospod in Stvarnik veselosti. V tej hiši je zatisnil oči veliki Pravični, očak sv. Jožef, po vsi pravici vreden, da sta mu v poslednjem, zanj blaženem času, osebno na strani stala in mu stregla oná, ktera tudi mi upamo na zadnjo uro: Jezus in Marija.

(Dalje nasl.)

Kitica cvetic.

Na grob † župnika Val. Sežuna

vsadil M. P.

(Dalje.)

Krasna je ljubezen Kristusova cvetlica: krasno je njeno cvetje: „Moje cvetje je častljiv in pošten sad.“ (Sirah. B. 24. 23). Človek popotuje v pozemskem življenju. Pa pritisne nanj mraz in svet ga potisne v samoto in praznoto: Pač ima ta svet mnogo gorkote in toplote in veselja. Ali to ni za verno Kri-

stusovo dušo: „Nikar ne ljubite sveta, niti tega, kar je na svetu“ (I. Jan. 2, 15). Vernik mora hoditi za Kristusom. Kristus je pa raji imel terpljenje kot veselje na tem svetu: „Glejmo na začetnika in dokončalca vere, in Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ preterpel“ (Hebr. 12, 2). Tudi vernik mora bežati preč od svetnega veselja v samoto: „Oddaljil sem se bežoč in sem ostal v samoti“ (Psal. 45, 8). Vernega človeka potisne svet od sebe in ga preganja v samoto in ga, če le moč, muči še v samoti. Ali ga Bog sam tepe. Toda kristijan veselo in mirno spe k Bogu svojemu namenu: saj mu cvete v srcu cvetica ljubezen s prelepim cvetjem in mu ni mraz in ne samota, je vesel in miren. Veselje zlasti provzroča navzočnost ljubljene stvari: v ljubečega srcu pa je Bog navzoč: navzočnost ta dela človeku veselje: „Nima grenkosti občevanje z Njim“ (Modr. 8, 16). Mir zahteva neko skladnost, ali že skladnost poželjenja, ali skladnost lastnega poželjenja s poželjenjem drugega: ljubezen pa naredi to obojno skladnost: ljubezen urejuje lastna poželjenja in vse obrača k Bogu, in urejuje tudi človekovo poželjenje s poželjenjem bližnjega kot brata v Kristusu: zato ljubezen nareja mir. Kdor ima božjo ljubezen v srcu, njega duha poživlja Božji Duh: „Sad duha pa je: ljubezen, veselje, mir“ (Gal. 5, 22). In če ga svet ne ljubi, ga ljubi Bog, torej ni zapuščen: „Jaz ljubim one, ki mene ljubijo“ (Preg. 8, 17). Človeku tudi ni mraz, če ima ljubezen: Bog ga ogreva: „Ki delaš svoje služabnike žgeč ogenj“ (Psal. 103, 4). Vernemu se ni treba bati ne preganjanja sveta, ne nesreč, poslanih iz neba, saj ve, da Bog skuša njegovo ljubezen v ognju skušnjav in bridkosti, ali Bog tudi z ognjem svoje moči pomaga proti vsem napadom sovražnikov: „Sežiga škite z ognjem“ (Psal. 45, 10). Dobro kar naj bolj je človeku božje prijateljstvo: „Za me je dobro, da se Boga držim“ (Psal. 72, 28). Cvetje cvetice ljubezni je za človeka samega res častitljiv sad. Pa je tudi pošten, plemenit sad za bližnjega.

Kako lepe sadove obrodi cvetica božje ljubezni človeški družbi! Nič naj ne bo vernik bližnjemu dolžan, pravi apostelj, vse naj mu poplača, tako da nič dolga ne ostane, ali ljubezen mu je še vedno dolžan: „Nikomur ne bodite nič dolžni, razven da se ljubite med seboj.“ (Rimlj. 13, 8.) Prav v ljubezni do bližnjega se kaže božja ljubezen: „Ako kdo poreče, da ljubi Boga, in sovraži svojega brata je lažnjiv“ (I. Jan. 4, 20.) Vernik se naj veseli z veselimi in žaluje z žalostnimi: „Veseliti se z veselimi in jokati se z jokajočimi“ (Rimlj. 12, 15.) Celo sovražnike mora ljubiti: „Ljubite svoje neprijatelje, dobro storite njim, kateri vas sovražijo, in molite za nje, kateri vas preganjajo in obrekujejo“ (Mat. 5, 44.) Ljubiti pa mora vse v dejanju, ne z jezikom: „Ne ljubimo z besedo, niti z jezikom, ampak z dejanjem in resnico“ (I. Jan. 3, 18). Božja zapoved tako velevala. Kristijan izvršuje to zapoved. Cvetica Kristusova je rodila in rodi neprecenljive in nepresegljive sadove človeški družbi: „Kako lepe so tvoje stopinje v čevljih, knezova hči“ (Vis. Pes. 7, 1.)

Človeško življenje je popotovanje v večno življenje, v večno pomlad, k Bogu. Lepo vodi človeka vera, in nada kaže vzvišeni cilj. Ljubezen pa še lepše vodi: „Še odličnejšo pot vam pokažem“ (I. Kor. 12, 31): na tem popotovanju namreč človek toliko

bolj napreduje, kolikor bolj se bliža z duhovnimi koraki k Bogu: to pa stori ljubezen, ki zedinjuje človeškega duha z Bogom; in brez ljubezni vse drugo nič ne premore: ljubezen je korenina, iz katere se vzderžujejo in redijo vse druge cvetice čednosti: „V ljubezni ukoreninjeni in uterjeni“ (Efež. 3, 17): ljubezen je vez, ki vse druge cvetice, druge čednosti veže, in tako kitico varuje, da se ne razveže in razgubi: „Z Adamovimi vervicami se jih vlekel, z vezmi ljubezni“ (Ozej 11, 4): in v toliko je kakošna stvar popolna, v kolikor se zлага s svojim namenom, ljubezen pa najlepše združuje z zadnjim namenom, z Bogom: „Pred vsem pa imejte ljubezen, ki je vez popolnosti.“ (Kološ. 3, 14.) Ta popolnost pa mora biti vedno večja: „To vas prosim, da je vaša ljubezen bolj in bolj popolna.“ (Fil. 1, 9.) Višje in lepše raste ljubezen, saj je kakor ogenj, ki nima nikdar dovolj: „Ogenj nikoli ne pravi: Zadosti je.“ (Preg. 30, 16.) Ljubezen je najmočnejša sila na svetu: „Močna kakor smert je ljubezen; terda kakor pekel nje gorečnost, njeni žarki so ognjeni in plamenovi žarki. Velike vode ne morejo pogasiti ljubezni.“ (Vis. P. 8, 6.) Nihče ne more zabraniti njene rasti: „Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove!“ (Rim. 8, 35.) Ljubezen premaga vse ovire: „S svojim Bogom zid preskočim.“ (Psal. 17, 30.) Ljubezen raste kakor ogenj: vse razsvetluje in skuša vse namere in požge vse napake. Visoko, visoko raste cvetica ljubezen in krepi pozemsko življenje in je veže z večno pomladjo in tam v večni pomladi, večnem življenju, naprej raste: „Ljubezen ne mine nikoli“ (I. Korin. 13, 8): cvete in raste le v večji popolnosti. — (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Veliki teden.) Ljudje so prav pridno obiskovali božje grobe, kakor vsako leto, le premalo žive pobožnosti je bilo čutiti zlasti pri mladini. Prevzvišeni gospod knez in škof so so vdeleževali vsih opravil v stoljni cerkvi in opravljali častitljivo vstajenje; gg. bogoslovci pod vodstvom prečast. P. Hugolina so spodbudno peli. Veliko soboto se je pričelo vreme kaziti in deževati, ter se je častitljivo vstajenje našega Gospoda Jezusa Kristusa obhajalo le znotraj po cerkvah.

Ljubljana. (Zakaj je bil Mortara prišel v Ljubljano?) Liberalstvo je čenčalo, kakor bi bil Mortara kdo ve, po kaki politiški poti prišel v Ljubljano, poklican od avstrijskih škofov na delo zoper antisemitizem in pa v pomoč koaliciji, češ, da je tukaj sedež škofovskega tajnika, ter bode potem začel svoje poslovanje po vsi Avstriji! Kako neslano je vse to, kaže to, ker prevzvišenoga škofa še doma ni bilo, ko je dospel misijonar Mortara; tudi še ni vedel, kje bi prebil tukaj par dni; na nekoga prigovarjanje so ga sprejeli v škofijskem dvoru, sicer bi bil prosil v kakem samostanu. Prevzvišeni so dospeli domu še le v večer pred odhodom Mortarovim, ki je odrinil drugo opoldne. Njegovega govora v stolnici nismo slišali, ako je pa katero rekel proti antisemitizmu, gotovo ni bilo v tem pomenu, kterege podtikajo liberalci. Govorili smo enekrati z njim, pa ne besedice take nismo slišali iz njegovih ust. Njegov namen je blagor avguštinskega reda in misijon, kar je očitno iz tega, kar je „Danica“ zadnjič pisala o njem. —

Hitel je pa misijonar Mortara iz Ljubljane — ne na kako agitacijo pa Avstriji, ampak v avguštinski kolegij v Neustiftu pri Briksnu v eksercicije, kajti pričele so se bile veliki teden.

Ljubljana. (Šibe potresa reši nas o Gospod! — Priklicevali smo šibo božjo, in res smo jo priklicali. Če so večji prazniki in bolj sveti časi, več se hudega zgodi po nekterih krajih, razmerah in osebah. Še v poslednjih dneh pred potresom so ponočni vranovi okoli polnoči in pozneje čivkali po ulicah in tavalji omračeni domu; na velikonoč se je pa Bog ob tem času oglasil! Ob četert na 12 se je, ko bi trenil, mesto strahovito streslo in v migljeju so bile vse pota in ulice polne opeke, kamenja in enake šare, vse je sulo in letelo na kup po vsih hišah in poslopih med strašnim hrušem, kakor bi bil sodnji dan. Najstrašnejše pa je bilo, da ni ostalo pri enem ali par udarcih, temveč, da se je ponavljalo v kratkih prenehljajih celo noč in še v ponedeljek zjutraj, potem tudi čez dan in naslednjo noč večkrat, vendar bolj po malem.

Pervi udarec je bil tako grozovit, da ni popisati; to je bilo 13 minut po enajstih po noči: obstale so po duhovskem poslopi stenske ure, razpokani so mnogoteri zidovi, in okoli po vsih sobah je bilo polno zidanega ometa po tleh, med knjigami in popirjih, nekatere posode in table so popadale s sten in kostnov na tla, bilo je vse zmedeno. Osem minut čez pol 12ih se je streslo vdrugič; tretjič ob $\frac{3}{4}$ 12 itd.; malo minut pred polnočjo se je delj časa gugalo; ob $\frac{3}{4}$ 12 se je zopet hudo butilo, in potem pa kmalu tako močno, da se je omet zopet vsul na tla, kakor poprej enekrati. Do tod sem zaznamnjeval potem, ko sem bil obmolil dvoje litanije — hudo prestrašen; po sobi je bilo odveč razdjanja in pri novih udarcih je večkrat zahruščalo ometa po papirjih in bukvah. Ponavljali so se potresi z makatanjem okoli pol 12ih, po polnoči in zdelo se mi je, kakor bi se gugalo pod menoj. Tako tudi ob $\frac{3}{4}$ na 3, blizo treh in nekako ob treh po polnoči. Malo čez $\frac{1}{2}$ 4ih se zopet strese in na tla šumf omet. Nekaj minut potem je v stoljnici zazvonilo k prvi sv. maši in prosil sem Jezusa, naj prizanese zarad najsv. svoje Daritve s tako grozno šibo in naj se usmili svojega ljudstva v tolikem strahu in bridkosti.

Ponavljalo se je enekrati dosti hudo; vendar čez dalje manj, ko so se verstile sv. maše. Butilo je parkrat še močno, ponavljaje se nekoliko manj dopoldne in kaj malega tudi popoldne, prav malo pa po noči od ponedeljka do torka. V torku v noč pa do srede po polnoči ni bilo nič hudega čutiti; le nekaj minut po štirih zjutraj je bilo nekoliko sunilo.

Hvala Bogu, da je bilo pri nekolikem mrazu vendar prav lepo vreme v nedeljo, v ponedeljek, v torek! Kajti, ko je zabobnil prestrašni potres v nedeljo po enajstih po noči in se je pokazalo razdjanje, je vse ljudstvo bežalo iz svojih hiš in iz stanovanj na varne prostore pod milim nebom. Otroke, bolnike so seboj jemali, le malokteri pa je v prvem hipu vzel potrebno obleko, na kaj družega še misliti ni bilo ker bil je neznanski strah, celo noč so ljudje sem ter tje lazili, po mestu, mnogi so se zbirali in na glas molili rožnji venec, litanije itd. v velikih množicah.

Veliki ponedeljek na vse zgodaj so bile maše po cerkvah, kmalu pa, ko se je videlo, kakošno raz-

dejanje je potres napravil tudi po več cerkvah, so prevzvišeni gospod škof naznanili, da se v cerkvah ne sme ljudstvo zbirati in ne v njih maševati, da bi se kaka velika nesreča ne pripetila. Maševali so torej po škofovem dovoljenji oo. frančiškani v Zvezdi, kamor je prihajalo mnogobrojno ljudstva. Tam je bil blagoslov z litanijami tudi popoldan. Iz Šenkla vža so popoldne slovesno prenesli presv. R. Telo na Jožefov terg, kjer so bile molitve, litanije in blagoslov. Silovita množica ljudstva je spremljala Zveličarja do stoljnice. Tudi drugod so bila cerkvena opravila pod milim nebom.

V Šentpetru je bila za velikonočni torek napovedana procesija na Dobrovo — za pomoč v toliki sili. Zbralo se je bilo silno veliko ljudstva in so z veliko gorečnostjo molili, da bi na Marijino priprošnjo Bog odvezl to strašno šibo.

Velika stiska je, ker ni skoro hiše v Ljubljani, ki bi ne bila čisto nič poškodovana; iz mnogih hiš so morali stanovniki vse pustivši bežati, zlasti veliko so terpele cerkve in razne večje naprave, kakor Marijanišče, Lichtenturnovišče, bolnišnica itd. Izmed cerkvá so najhuje zadete Št. Jakobska in Ternovska, kjer so tudi zvoniki hudo poškodovani.

Proti poldnevu, v sredo, ko to pišem, bodi naznanjeno, da ob $\frac{3}{4}$ na devet in kake minute več se je zopet malo potreslo, in kmalu potem še nekoliko, zopet ob $\frac{3}{4}$ na 11 je bil hujši udarec, pa ne tako nevaren.

Železniki, Velikanoč, torek, 16 aprila 1895. Morebiti Vam ustrežem, ako Vam pišem pár verstic (gotovo. Vr.). V sredo, četrtek in petek smo imeli pri nas tako rajsko lepo vreme, da smo djali: ako bodo še sobota, nedelja in ponedeljek taki, nismo skoraj od pamti-veka imeli tako lepega Vel. tedna in Velike noči, kot letos. A v soboto skisalo se je kar hipoma vreme, jel je pohajati dež čezdalje bolj, in in popoldan zapuščal nas je up, da bi se veršiti zamogla procesija. Ker so vendar č. g. župnik izrekli, da bo šla procesija, ako bo le količkaj moč, so po hišah, kjer gre sprevod mimo, pripravili potrebno za razsvetlavo. Vklub temu, da je precej zelo rosljal dež, smo obhod vendar srečno opravili, ker se je gotovo le redkokje zgodilo. Zvečer je jel pihljati merzel veter, in česar smo se bali, da bo „bela nedelja“ Velikonočno nedeljo za en teden prehitela, zgodilo se je: na Veliko noč vstali smo „na belo“, in celi dan bil je nekako neprijazen. Zvečer smo brez skerbi popali, ali okol $\frac{1}{2}$ 12. ure probudilo nas je iz najboljšega spanja silno bobnenje in guganje zemlje. Ako bi bila ta sila trajala le še količkaj časa, sam Bog vé, kaj bi bilo nastalo. Ljudstvo je zlasti v podstrešjih, kjer inajo revnejši spalnice, zarad silnega škripanja in pokanja po tramovji, prestrašno zbežalo v sobe, naredilo si luč, in zdajci jela se je iz hiš slišati glasna molitev. V Zgor. Železnikih je bilo tresenje in strah še večji, in kmalo po polnoči se jih je vzdignilo njih več možakov pri svitu bakle v Sušo k Materi Božji prosit pomoči. Sunljejev je bilo še več, zadnji med zjutranjo sv. mašo (okoli $\frac{3}{4}$ na sedem), malo pred povzdigovanjem, a bili so le bolj lahni. Da je bilo ljudstvo vse preplašeno celi večerajšni dan, je lahko umeti, tim bolj, ker se je za sinoč, t. j. za po noči bilo bati zopet nove sile. Pa ostalo je le bolj pri strahu; kmali po 10. uri sinoč pa se je vendar čutilo dvakrat lahko zibanje zemlje.

Kaka nesreča se pri nas ni pripetila, cerkvi ste, hvala Bogu, ostali popolnoma nepoškodovani. Po okolici pa je več škód. Tako je n. pr. na Zalilogu počil cerkveni obok, pri sv. Lenartu je zvonik menda nekaj poškodovan, v Kališah se je pri nekem hlevu oderl oddelek oboka in ubil baje 1 prašiča. Toliko slišimo, da je bilo drugje, v Loki, Ljubljani še hujše. Danes (v torek) smo imeli v Suši ob 8. sv. mašo, pa v drugi namen; — iz Zaliloga pa je prišla ravno takrat zaradi potresa procesija, kar daje soditi, da je ondi moralo biti še huje, kakor pri nas. In tudi za v četrtek so še oznanili sv. mašo na namen, da bi bili obvarovani potresa in drugih nesreč. Kaj bodo nek neznabogi in bogotajci rekli k vsemu temu?*) Se ve: slučaj bo, naključje, narava, planeti i. t. d. — Tisti pa, ki pri vsaki priliki oholo besedujejo: „kdo pa meni kaj more?“ — „kdo pa meni kaj da?“ — „se za nikogar ne brigam“ — in enako, — tisti zdaj lahko vidijo, „kdo jim kaj more.“

Terst. (Iz postnega pastirskega lista.) (Konec) Kristijan mora živeti po sv. veri, to je, mora skazovati Bogu, kar mu gre kot Stvarniku, tudi sovražniku kot bližnjemu, bližnjemu kot samemu sebi, podložniku kot bratu, predstojniku kot božjemu namestniku, vsakomur kot podobi Gospodovi in sinu istega Očeta nebeškega. Kristijan mora si misliti vse reči na svetu v luči sv. vere; njemu mora veljati sedanje življenje za potovanje po tuji deželi, zdravje za jasen dan, zemlja za kraj pregnanstva, smert za konec viharjev, grob za пристanišče, raj za domovino. Sploh se mora on ves čas svojega življenja truditi, da zvesto spolnjuje božjo voljo; ako se pa vsled človeške slabosti pregreši proti kaki zapovedi, mora si takoj opomoči s pravo odkritoserčno pokoro. Tako misli in mora misliti pravi kristjan, ako se hoče zveličati; zakaj to je edina pot, ki vodi v večno življenje.

Ker je pa človek slab in bi mu lahko tudi bližnji dal povod k grehu, zato nas opominja sv. apostol, naj se med seboj prenašamo „*Prenašajte drug drugega in odpuščajte si med seboj, če ima kdo čez koga pritožbo; kakor je Gospod vam odpustil, tudi vi.*“ (Kol. 3, 13). To je, prelubi kristijan, tista točka, ki bode imela nekega dne odločiti o vašem večnem življenju. Jezus Kristus govori jasno v svojem sv. evangeliju, da bode pomiloščen vsak grešnik, ki je bil usmiljenega serca z grešniki. Toda, ako boste neusmiljeni in terdoserčni proti drugim in jim ne boste hoteli odpustiti, vedite, da tudi Bog bo z vami tak. „*Ako pa ne odpustite ljudem, tudi vaš Oče ne bo vam odpustil vaših grehov.*“ (Mat. 6, 15.) Po tem, ali hočete ali nečete odpustiti, imeli boste ali večno plačilo, ali večno kazen; na to je zastavljena vaša konečna sreča ali nesreča, kakor si izberete.

V zapovedi ljubezni do bližnjega se kaže sv. kerščanska katoliška vera v vsej svoji vzvišenosti. Po vsej pravici torej kliče sv. apostol: „*Pred vsem tem pa imejte ljubezen, katera je vez popolnosti.*“ (Kol. 3, 14); zakaj ljubezen ohranja, spopolnjuje in veže

vse druge kreposti, ki vodijo človeka k popolnosti; ljubezen ga druži z njegovim zadnjim ciljem, — z Bogom. Kadar ljubezen vlada v naših srcih, kadar smo prešinjani od te vzvišene in božje kreposti, tedaj še le lahko rečemo z apostolom, da mir božji slavi zmago v naših srcih, tedaj uživamo mir in pokoj vesti, in tisto nebeško radost, katere bi zastoj iskali na svetu. „*In mir Kristusov naj veselo gospoduje v vaših srcih, h kateremu ste tudi poklicani v enem telesu, in bodite hvaležni.*“ (3, 15. v) itd.)

Iz Idrije, velikonočni torek, 16. sept. (Lepi izgledi + gospé Alojzije Jeglič. — Potres) Pred tednom dnij je umerla tukaj blaga gospa Alojzija Jeglič, soproga našega obče spoštovanega gospoda davkarja. Ranja gospa je terpela nad štiri leta silno hude bolečine, ker se jej je mozeg sušil v herbtišču, toda terpela je vdana v Božjo voljo, pomoči pričakovala ni od zdravilstva; tolažila se je edino le s premišljevanjem terpečega Zveličarja. Njeno najljubše berilo podajala ji je „Danica“, katero je ali sama brala, ali ko tega sama ni več mogla, so ji jo drugi glasno prebirali; vso moč za zatajevanje in velikodušno prenašanje silnih bolečin pa je zajemala iz molitve sv. rožnjega venca, katerega je skoraj vedno v roki imela. Vsak bolnik je revež; polajšuje in manjša si pa bolnik svojo revo edino le z ginljivo tolažbo sv. vere; bolnik pa, ki nima žive vere, je še milijonkrat večji revež. Blaga gospa Jegličeva naj počiva v miru!

Še nekaj žalostnega imam danes poročati. Silni potres zbudil je Idrijo v noči od velikonočne nedelje do ponedeljka malo pred polnočjo iz spanja. Zemlja se je zazibala kakor morsko valovje; strah in groza sta pričela svoje gospodarstvo. Škoda je veliko večja kot smo od početka mislili. Ljudje so vsi prestrašeni v tamni noči bežali iz svojih bivališč, na prostem pričakovali jutranjega svita; na tergu je bilo polno ljudi kakor ob sejmu. Zidane cerkvske hiše so največ terpele; lesena bivališča so le prav hrabro hreščala, a počila vendar niso, kakor mnoga zidana. V jami bil je strah nepopisljiv, zamolklo tulenje, bobneč po temnih praznih prostorih, je z grozo navdajalo vso one, ki so to slišali, zvončeki, s katerimi se dajejo različna znamenja (signali) so začeli vsi h krati zvoniti, da je bila zmešnjava še večja. Z mnogih hiš je popadala opeka, drugje so se rušili dimniki, stene so pokale itd. Zelo veliko je terpela mestna dekanjska cerkev sv. Barbare, enako tudi sv. Antona na hribčku in je na več krajih razpočena, tudi leseno podobo enega svetnikov je verglo iz altara na tla. Pri Fari je počil cerkveni obok, tudi eno tablo sv. križevega pota je verglo na tla. Od družih krajev n. pr. iz Črnega Verha in Rovt, se slišijo še hujše nesreče, upamo, da se bode tudi od ondi poročalo v nesrečah provzročenih po potresu.

Šibe potresa, reši nas o Gospod, tako molimo v litanijah, in prav lepo in koristno je bilo, da so v nekterih družinah celo noč molili, vsaj je edino le od Gospoda, katerega hvalijo in slave tudi potresi, kakor vse druge naravne prikazni, pričakovati pomoči, od druge strani je nij, tudi se je v naglici zložilo za dve sv. maši, katere so se brale v čast sv. Jožefu in sv. Antonu za odvernitev šibe potresa. Hribček sv. Antona bil je velikonočni ponedeljek poln pobožnih molivcev, ki so Boga ponižno prosili za odvernitev še kake večje nesreče. Strah kateri je bil

*) Taki gredo po tisti železnici, ki dere v pogubljenje; še le na zadnji postaji, ko se bodo za njimi vrata zaperle, bodo preplašeni prašali, če se ne more več nazaj! Dobri ljudje pripovedujejo, da ni brez tacihi ki so tudi o tem strašnem potresu ljudi zmerjali in zasramovali, ker so v velikih množicah in v procesijah molili in Boga usmiljenja prosili. V tolažbo pa se mora spoznati, da jih je veliko, kakor je znati, ki so se res poboljšali in obžalujejo svojo prejšnjo nejevero in razuzdanost. Bog daj tudi tem milostno spreobrnjenje!

mного ljudi navdal radi prihodnje noči, bil je silno velik; toda hvala Bogu, nič več nismo čutili šibe Božje. Prosimo tudi zanaprej vsemogočnega večnega Boga pred čigar pogledom se zemlja trese, naj prizanesa nam boječim, usmili se nas grešnikov, da mi, ki se bojimo Njegove temelje zemlje pretresajoče jeze, čutimo skesani Njegovo usmiljenje.

Za Slovence zanimiva knjiga je izšla pred kratkim v Turinu: *Cenno storico della missione dell' Africa centrale* pel R. P. Carlo Tappi, missionaris apostolico. Torino, 1-94 1 lira 30 cent. — Kakor pravi naslov, podaja knjiga zgodovino osrednje-afriškega misijona, v katerem sta prva delala slavni Litvan Ryllo in pa naš rojak Ignacij Knoblehar; ta misijon je pozneje tudi izkopal grob marsikakemu slovenskemu misijonarju. Leta 1846. je določila propaganda meje temu misijonu, in 14. januarja 1894 so sv. Oče ta odlok obnovili. Največja širjava mu je 24° od vzhoda do zahoda to je nekako 1440 milj; in od severa proti jugu neri 1600 milj, skupaj 2 milijona štirijaških milj. Obsega stari egipčanski Sudan in se razteza od todi proti jugu do obalij jezera Nyanza. Na vzhod sega do Rudečega morja in na zahod do Tsadskega jezera.

Ni še minulo mnogo let od l. 1846 in vendar je imel pisatelj te knjige mnogo lepega gradiva. Več in večjih knjig, kakor je ta, bil bi lahko napisal, ko bi bil hotel povedati vse, kar so storili veliki mošje: Ryllo Comboni in vzlasti Knoblehar, čegar delovanje je v tesni zvezi s celo zgodovino tega misijona, da pisatelj Knobleharja celo ni mogel le na enem mestu obdelati, temveč opisuje v vsakem poglavju drugo stran Knobleharjevega delovanja.

Knjiga obdeluje po versti: 1.) Zemljepis misijona; koj tu ima Knoblehar častno mesto; pisatelj opisuje zemljepisna raziskavanja Angela Vinka in pravi na to: „Più di lui ancora fu benemerito della scienza e della geografia del sistema occidentale del Nilo Mons. Knoblehar.“*) Tu omenja tudi Knobleharjeva velikanska potovanja. 2.) V drugem poglavju je zgodovinski pregled misijona. Spet pripoveduje pisatelj marsikaj tudi o Knobleharju. 3.) Tretje poglavje opisuje vse postaje, kar se jih je kdaj ustanovilo v misijonu; na prvem mestu seveda Knobleharjeva dela: Hartum, Gondokoro in sv. Križ. 4.) Četrto poglavje podaja životopise apostolskih provikarjev in vikarjev. Skoraj najobširnejši je spet Knobleharjev življenjepis. Pridejana je tudi Knobleharjeva podoba.

Naslednjih pet poglavij opisuje pa podlago misijona v Evropi in kongregacijo sinov presv. Jezusovega Serca v Veroni, kateri so sv. Oče ta misijon izročili, in pa postaje, ki so sedaj v tem misijonu. Odkar je Mahdi uničil orjaško osnovano delo, katero je pričel Knoblehar, od tedaj se derže misijonarji osrednje-afriškega misijona gesla Combonija, prenovitelja tega misijona: „Rigenerare l' Africa coll' Africa.“*) Skušajo širiti omiko med zamorci, vzgojiti zamorskih misijonarjev in na taki terdni podlagi prodirati vedno dalje.

*) Še večjih zaslug si je pa pridobil za poznanje in za zemljepis od Nila proti zahodu ležečih krajev mons. Knoblehar.

*) Afriko prenovimo z Afriko!

Knjiga je torej jako zanimiva tudi za Slovence. Vsaj je opisan tukaj naš veliki rojak tako, kakor da bi ga ne bil opisoval tujec. Želeti bi bilo, da bi si omislil lepo, s slikami okrašeno knjigo, tudi kak Slovenec, ki je večš laščini; saj se s tem podpira tudi dobra stvar.

G.

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Vert za herbtom sva si toraj ob kratkim ogledala, pogledjva pa zdaj, dragi bralec, kar vidiva pred seboj in ob straneh. Dvorišče je vse razhojeno in z ograjami predeljeno v tri oddelke. V lepih verstah, v kacij šestih, ti rastejo ponosno kviško v nebo se dvigajoča drevesa platane, katera s svojim širocim listjem in perjem po letu delajo bladno senco po vsem dvorišču. Tu sem si hodijo semenišniki tega vstava pod nadzorstvom svojih gospodov prefektov ali profesorjev v prostih urah kratkočasit ter igrat razne nedolžne igre. Tu ti v enem oddelku letijo po tleh terde kroglice, da ti kar zvižga, tam padajo stolci, kakor bi bila kaka podertija; tu v drugem oddelku se ti lovijo, kakor bi se šlo za kako imenitno zmago; tam v tretjem oddelku se pa telovadijo, tako spretno, kakor bi bil to zadnji eksamen v telovadbi. Vse se giblje, vse dela in se veseli, dokler jih zvonec ne pokliče k molitvi, k učenju ali delu. Včasih pa h krati vsi skupaj skočijo in ti prelepo doneče ubrano in glasno zapojó, da jih poslušáš in gledáš, kakor bi bil očaran. Tako je bilo na večer zadnje nedelje v avgustu preteklega leta. Takrat so namreč ineli semenišniki tega zavoda slovesni sklep svojega šolskega leta v počeščenje presv. Serca Jezusovega. Po dnevu ob deveti uri dopoldne so vsi v svoji prostorni, bogato okinčani kapeli prav z največo slovesnostjo obhajali sv. mašo, katero imajo navadno ta dan premilostni turinski nadškof in kardinal sami. Ob šesti uri zvečer pa je bila kakor v veliki prostorni dvorani pred jako lepo, z rožami in lučicami okinčano, podobo presvetega Serca Jezusovega domača, veselica, toda pobožna veselica ali slavnostni večer, akademija imenovana v počeščenje presv. Serca Jezusovega. Navzoča je bila naj odličniša gospoda s premilostnim gospodom nadšofom vred. Tu so se veršila predavanja in deklamacije v vsih jezicah, kakoršne govore ondotni semenišniki. Jaz sem si mislil, škoda, da ni kacega kranjskega mladenca, da bi se oglasil tudi v mili naši slovenščini na laškem govorniškem odru. Na to je bilo petje iz mnogo stotin gerl ter godba, da je pri nas ni kmalu slišati take. Vse se je veršilo z največo natančnostjo in z vso laško živahnostjo, zato pa tudi po posameznih točkah ploskanja z rokami ni bilo ne konca ne kraja. Po dokončani akademiji v dvorani že pozno v noč, okoli poli desete ure, pa je bil na dvorišču prelep in za naše kraje nenavaden prizor. Tudi noč je bila jako lepa.

(Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

Šolsko iz Olomuca. „Reichspost“ 9. aprila piše, da na učiteljski pripravnici nekoliko časa uči zgodovino neki Albert Tschochner, odpadnik. Ta apostat

je imel to veselje, da je sicer z najbolj umazanimi besedami v blato metal vse, kar je svetega; zdaj pa Lutra skoro kot svetnika in mučenca povzdiguje in nikoli se ne naveliča tega le Lutra hvalisati, — saj bil je Luter tudi odpadnik. Pozabi pa, da njegovi poslušatelji niso protestanti, kakor je on, ampak vseskozi katoličani. Na ravno tej napravi objavlja neki jud nauk o šolski higijeni (zdravstveni zadevi), akoravno Olomuc med svojimi 21 medicinskimi doktorji šteje marsikterega katoličana, kateri je k manjšemu kos judovskemu, če ne več. Profesor naravoslovja pa se tudi rameno péha, vero v čudeže Kristusove osmešiti in ogerditi . . . Uboga mladina.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april 1895.)

a) Glavni namen:

Duh pokore.

b) Posebni nameni:

21. **Bela nedelja. Sv. Anzelim.** Kolikor moč vredni sprejem prvega sv. obhajila. Obvarovanje redovnikov pred duhom mlačnosti, pred napačno gorečnostjo in satansko hlimbo.

22. **Sv. Soter in Kaj.** Obvarovanje ljudstva pred brezbožnimi poti civilnega zakona. Krščan. novo poročenci Vravnavna težavnih dedščin.

23. **Sv. Jurij.** Zavoljo kerščan. prepričanja preganjani uradniki in učitelji. Dušno pastirstvo pri vojaki. Katoliško plemstvo.

24. **Sv. Fidel Sigmariški.** Vrejeno zastopanje delavcev v obveljavljenih njihovih tožbah in želja. Kupčijska in zidarska podjetja občekoristne naprave. Rekrutje.

25. **Sv. Marka.** Duh molitve. Vedno večje razširjanje pobožnosti do Jezusovega Serca in molitvenega apostoljstva. Težavne zadeve gorečih dušnih pastirjev.

26. **N. lj Gospa dobrega sveta.** Avstrijski cesar. Zedinjenje mož pod Marijino zastavo.

27. **Sv. Peter Kamizij.** Povernitev Jezusove družbe v Nemčijo. »Duhovni in obhajanci.« Deška in duhovna semenišča.

28. **Sv. Pavel od križa.** Važne odločitve. Duhovni in svetni sotrudniki za delo sv. Frančiška Reg. Duhovna družba.

29. **Sv. Peter muč.** Odvernitev hudih pohujšanj Zastarani grešniki iz navade. Važne skušnje.

30. **Sv. Katarina Sijenska.** »Pospešitelji molitvenega apostoljstva.« Ženski samostani in kongregacije. Vse doposlane, pa se ne vslišane zadeve. Mesca mal. in vel. travna umerili udje molitvenega apostoljstva in Jezusovega Serca bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv./ Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Da bi nas usmiljeni Bog na priprošnje Marije Pomočnice in vsih svetnikov obvaroval nadaljne šibe potresov in nagle neprevidene smerti.

Zahvala.

Priserčna zahvala Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Blažu, sv. Martinu, angelju varhu, sv. Joahimu, sv. Ani, sv. Tereziji, vsem svetnikom in svetnicam Božjim! Po obljubi bodi tisučera zahvala za uslišano prošnjo; to bila bi imela že pred šestimi mesci opraviti; 2. in 3. sem bila v enaki zadevi (?) uslišana.

M. P—k.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Iz Uršulinskega samostana) Predništvo Uršulinskega samostana v Ljubljani naznanja, da naj se gojenke, ki so odšle domu, ne povračajo, dokler se ne popravijo prostori, ktere je potres poškodoval, kar se bode po ravno tej poti zopet naznanilo.

Prosimo. ne preglejte priserčnega pastirskega lista novega Kerškega milgsp. škofa Andreja Sterka o Loretanski hiši M. D.

V Toplicah na Dolenjskem, kakor naznanja č. g. župnik Jan. Babnik „Slovenca“, je bil na veliki petek ob 3eh popoldne grozen požar, ki je pokončal 95 raznih poslopij, med drugimi cerkveno shrambo za obleko, nekaj domače živali itd. Škoda je cenjena na obilno veliko svoto: 87.000 gld. Zavarovani so bili vsi razun enega, pa za male svote. Č. g. župnik gorko prosi in zaupljivo mile rojake za pomoč. Samo po sebi je jasno, da tudi „Danica“ rada sprejema darove v toliki nesreči za ubožne pogorelce, katerih se usmili Bog in dobri ljudje!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo. Č. g. duhovni pastir Jan. Pfajfar 4 gld. — Č. g. župn. A. Kukelj 2 gld. — Č. g. župnik P. Vartol 5 gld. — Č. g. Fr. Tikgorovič z Dražgoš za pirhe vojskovalni družini 5 gld. — Iz Idrije J. R. »za kruhe sv. Antona« 1 gld. — Dve gspdc. 2 gld. — »Neimenovan domoljub,« kterege dobrotljivi Bog ohrani in spolni vse njegove želje: 50 gld. za pridne dijake, in 150 gld. za cerkvene in druge potrebe, misijone i. t. d.

Za katoliški dom v Ljubljani: Č. g. župnik A. Kummer 1 gld.

Za kat. del. društvo: Č. g. župnik A. Kummer 1 gld.

Za zamorce: Po preč. g. kan. J. Rozmanu 9 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župn. Ant. Kukelj 2 gld.

Za cerkev v Ternu: Č. g. župn. Ant. Kukelj 2 gld.

Za cerkev v Zaplani: Č. g. župn. Ant. Kukelj 2 gld.

Za cerkev v Colu: Č. g. župnik Ant. Kukelj 2 gld.

Za najbolj potrebne misijone: J. Z. iz hvaležnosti do Marije in sv. Jožefa za ozdravljene oči 1 krono.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Mokronoga 7 gld. — Iz Bele Cerkve 18 gld. 95 kr. — S Poljanice 10 gld. — Iz Škofje Loke 65 gld. — Iz Blok 7 gld. 32 kr. — Iz Zagradca pri Žuženberku 21 gld. 75 kr. — Iz Vrhpolja pri Moravčah 16 gld. 5 kr. — Iz Zaspega 7 gld. — S Trnja pri Šempetru 8 gld. — Iz Šent Janža 5 gld. — Iz Št. Lorenca ob Temenici 27 gld. 15 kr. — Iz Suhorja pri Metliki 13 gld. 10 kr. — Iz Št. Petra v Ljubljani 108 gld. 51 kr. — Po čč. gg. Uršulinarcev v Ljubljani 22 gld. 34 kr. — S Kokre na Gorenjskem 4 gld. 20. kr. — Iz Slavine 55 gld. 40 kr. Z Janč 28 gld. 80 kr.

Za cerkev Marije Pomočnice na Brezjah: »Pošiljam 8 kron 20 kr. za cerkev M. Pom. na Brezjah po obljubi zarad hudega potresa, da bi bili obvarovani po njeni priprošnji nagle in neprevidene smerti, neimenovan. — Iz Idrije 1 perstan in 1 krono.

Za varhe Božjega groba: Č. g. župnik Mih. Sajč v Štangi 2 gld. — Po preč. g. kan. in dek. g. Hofstetterji: iz Senožec 3 gld. Iz Vrem 3 gld. — Iz Kovorja č. g. župnik Lor. Kristofič 2. gld. 40 kr. — Po preč. g. dekanu dr. J. Sterbencu: Leskovec 5 gld. 10 kr.; Št. Jernej 6 gld.; Sv. Križ 5 gld. 10 kr.; Cerklje 1 gld. 90 kr. — Raška fara po č. g. župn. J. Dolinarji 9 gld. 50 kr. — Iz Harij 2 gld. 50 kr. po č. g. Jan. Pfajfarju. — V. č. župnijski vrad v Semiču 12 gld.